

mark tager Del i Omkostningerne, at Danmark erlægger et Beløb for den Statsejendom, Danmark faar med de sønderjydske Landsdele. Jeg nævner ikke dette, fordi jeg i mindste Maade tror, at den højtærede Stats- og Finansminister ikke fuldt ud er klar over det, eller at de ærede Medlemmer af dette høje Ting ikke skulde være klare over det; men jeg nævner det, fordi vi gerne vilde vare os imod, at det bliver fejl opfattet i Almenheden. Denne Anskuelse er at betragte som en Afløsning af Blodofferet, der ellers vilde være blevet forlangt af Danmark.

Denne nye Ordning af dette mellemfolkelige Stridsspørgsmaal har ogsaa forvoldt en anden Smerte i vort Folk. Vi stod saadan, at vi havde de stærkeste Ønsker om, at saa langt den danske Tunge naaede, og saa langt det danske Sindelag naaede, saa langt maatte Sønderjylland ved denne Nyordning komme med hjem til Danmark. Da det viste sig, at det var en Umulighed, at vi maatte sige Farvel til Landsmænd, saa var det en Smerte for os. Men jeg mener, at det netop ogsaa er en af de Smertes, som den nye mellemfolkelige Retsordning fører med sig; det er en Smerte, som vi maa være klare over, at vi ikke kommer udenom, naar vi vil fremad i mellemfolkelig Retfærdighed.

Der siges, at Offeret har været for-gæves, thi Tyskerne erklærer sig alligevel ikke tilfredse med den Afgørelse, der er truffet. Jeg maa dertil først sige, at saa vidt mig bekendt har ingen ansvarlig tysk Myndighed fremsat en Erklæring af et saadant Indhold. At uansvarlige Agitatorer eller Blade i Tyskland fremsætter saadanne Paastande, er ikke mere, end jeg havde ventet. Men til syvende og sidst er det mit Standpunkt, at den Ordning, der her er truffet, ikke er truffet af Hensyn til Tyskland, men af Hensyn til vort Fædreland, Danmark. Enten vi er Militarister eller Fredsvenner, maa vi indse, at Danmark ejer ingen Magtmidler at sætte bagved en Afgørelse med Magt. Vi maa fra dansk Synspunkt ønske, at Afgørelsen bliver truffet paa et saadant Grundlag, at vi har Tro til, at Historien vil godkende det, vi give os Ret i, at det var en retfærdig Afgørelse, saa at Afgørelsen kan blive staaende ud i Fremtiden.

Jeg skal dernæst ganske kort komme ind paa nogle Enkeltheder. Vort Standpunkt i de sønderjydske Landsdele er det, at vi ønsker ikke nogen Særstilling indenfor Danmark. Vi ønsker Ligestilling baade med Hensyn til Rettigheder og Pligter. Det

maa maaske være mig tilladt i den Forbindelse at nævne, at naar de første tre Fjerdingaar, hvor vi har været danske Statsborgere, i skattemæssig Henseende har bragt det Resultat, at der kun er indkommet 2¼ Mill. Kr. i Statsskat, hvorimod vi normalt efter danske Forhold skulde have betalt 27 Millioner, har det sin ganske naturlige Forklaring. Thi naar de skattepligtige har haft deres Indtægt i Mark, som praktisk talt intet er værd, og man skal betale Skatten paa Grundlag af den Indtægt, man har haft, saa kan det kun blive et Minimum, der indkommer; det siger sig selv. Jeg tror ikke, den højtærede Finansminister er uklar over dette. Jeg siger ogsaa dette, fordi Almenheden nødig maatte faa et forkert Billede af os i den Henseende. Og jeg har den Tilfredsstillelse at kunne sige, da vi selv har maattet sætte vore Ejendomme foreløbig til Ejendomsskyld, at — efter hvad der er blevet mig sagt — passer de Opgivelser, der i al Almindelighed afleveres, temmelig nøje med den Norm, der er gældende i det øvrige Land.

Det er vor Mening at kræve vor Ret og gøre vor Pligt, men naar vi ikke ønsker at indtage en Særstilling, vil vi ogsaa gerne bede om, at man i det øvrige Land beflitter sig paa ikke at betragte os som en særlig Afdeling, som en Koloni, som noget, der staaar helt for sig, og som stadig koster Penge. Vi indrømmer, at mangt og meget var forsømt, at mangt og meget maatte ordnes, og at det koster, og koster meget, til at begynde med. Men det er jo saadan, at der ogsaa i det øvrige Land bliver foretaget Forbedringer, bliver bygget Baner og indrettet baade det ene og det andet. Naar der er bevilget en Bane fra Videbæk til Skive, bliver det ikke særlig skrevet paa Ringkøbing Amts Konto, og naar der herefter bliver bevilget Ting til vore Landsdele, løbende Udgifter eller Fornyer, haaber vi, at man ikke stadig vil lade det gaa ud i Almenheden paa den Maade: ja, det er igen de sønderjydske Landsdele, der koster. Der er Ting, som vi ved ligger for, og som vil koste Penge, og jeg kunde have Lyst til at sige blot et Par Ord til Forklaring af vort Synspunkt i denne Henseende.

For det første ligger det for, at vore Veje maa bringes i Orden, maa reguleres paa lignende Maade, som det er Tilfældet i det øvrige Danmark. Det er sagt mig, at mod Slutningen af 60erne lod den danske Stat foretage en grundig Istandsættelse af Landevejene i Danmark, før de blev overdraget Amterne til Vedligeholdelse.